USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2010, č. j. 2208/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2010, č. j. 30 A 89/2010 - 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce brojil žalobou proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2010, č. j. 2208/10, jímž bylo rozhodnuto o zrušení určení advokáta k poskytnutí právní služby, neboť pominuly důvody, pro které byla advokátka žalobci určena - Ústavní soud ČR v dané věci žalobce již rozhodl.

Krajský soud v Brně vydal dne 22. 9. 2010 usnesení č. j. 30 A 89/2010 - 9, jímž žalobcovu věc postoupil Městskému soudu v Praze. V odůvodnění krajský soud uvedl, že příslušným k projednání žaloby je soud podle sídla žalovaného. Na tom nic nemění, bylo-li rozhodnutí vyhotoveno jeho pobočkou sídlící v jiném městě.

V podání ze dne 11. 10. 2010 pak žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítá vadnost tohoto usnesení Krajského soudu v Brně. Stěžovatel uvádí, že předseda žalované vykonává státní správu - určování advokátů na žádost - prostřednictvím ředitele organizační složky žalované v Brně a že tedy v Brně sídlí i žalovaná sama. Mlčí-li zákon o místě výkonu činnosti s celostátní působností na tomto úseku státní správy, neznamená to podle stěžovatele, že je vhodné a smysluplné vést řízení u vzdáleného Městského soudu v Praze. Stěžovatel rovněž namítá vadnost poučení krajského soudu o opravném prostředku - krajský soud se podle stěžovatele „domáhá souhlasu s postoupením, aniž by uvažoval o tom, jaké povahy je právě toto usnesení“. Stěžovatel své podání uzavřel tím, že nedává

souhlas s postoupením věci Městskému soudu v Praze a navrhuje, aby Krajský soud v Brně nadále vedl řízení o jeho věci.

Krajský soud stěžovatele vyzval usnesením ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 89/2010 - 13, k 1) doplnění jeho kasační stížnosti, 2) doložení plné moci udělené advokátovi k jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti a 3) uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost. Vzhledem k tomu, že se krajskému soudu tuto výzvu nepodařilo stěžovateli doručit vhozením do schránky a vrátila se zpět soudu, krajský soud tuto písemnost dne 26. 11. 2010 vyvěsil na své úřední desce.

Dne 11. 1. 2011 stěžovatel vznesl námitku neúčinnosti doručení této výzvy, kterou následně krajský soud usnesením ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 89/2010 - 24, zamítl.

Mezitím, dne 20. 1. 2011, krajský soud usnesením č. j. 30 A 89/2010 - 20 stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a do spisu založil listiny, které stěžovatel zaslal krajskému soudu za účelem jeho paušálního osvobozování od soudních poplatků: oznámení o výši příspěvku na živobytí, který stěžovatel pobírá, ze dne 1. 6. 2010 a záznam jednání OSSZ České Budějovice o jeho zdravotním stavu ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ze dne 23. 1. 2008.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda tato kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti. Kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení krajského soudu vzešlo [§ 102 a § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.")]. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s., podle kterého „*stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*"

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání, je nedostatkem, jejž může stěžovatel v průběhu řízení, nejpozději do samotného rozhodnutí ve věci, odstranit. Stěžovatel byl k doložení plné moci advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti vyzván usnesením ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 A 89/2010 - 13, a byla mu k tomu stanovena přiměřená lhůta. Stěžovatel zde byl rovněž poučen o následcích nevyhovění této výzvě, tj. o případném odmítnutí jeho kasační stížnosti. Výzva byla stěžovateli doručována na jeho doručovací adresu: Poste restante, Č. B. Stěžovatel však se způsobem doručování nesouhlasil a vznesl námitku neúčinnosti doručení této písemnosti, kterou krajský soud zamítl usnesením dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 89/2010 - 24. Krajský soud tak potvrdil, že výzva byla stěžovateli doručována standardně prostřednictvím doručovací služby Poste restante, kterou si stěžovatel zvolil, a pokud si tento písemnost v den, kdy se na poště nacházela, nevyzvedl, nezbývalo, než ji vyvěsit na úřední desce podle § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř."). Tímto způsobem pak byla výzva stěžovateli desátým dnem po dni vyvěšení doručena. Stěžovatel na ni však nereagoval a plnou moc

advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti nedoložil, stejně jako nevyhověl dalším požadavkům ve výzvě.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že krajský soud stěžovatele ve výzvě ze dne 27. 10. 2010 nepoučil o možnosti požádat o ustanovení advokáta soudem ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že povinnost poučit účastníka řízení o možnosti požádat o ustanovení zástupce nelze bez dalšího podřadit pod obecnou poučovací povinnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2005, č. j. 2 Azs 292/2004 - 32, či ze dne 30. 1. 2008, č. j. 6 Ads 10/2007 - 56). V nyní posuzovaném případě nedostatek takového poučení podle Nejvyššího správního soudu vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost, nezakládá. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že stěžovatel vede u různých soudů ve správním soudnictví velké množství sporů. V těchto řízeních je stěžovatel opakovaně vyzýván k doložení zastoupení v řízení o kasační stížnosti a upozorňován na možnost ustanovení zástupce soudem, nemluvě o tom, že základem většiny jeho sporů je problematika určování advokáta Českou advokátní komorou za účelem poskytnutí právní služby, jak je tomu ostatně i v této konkrétní věci. Stěžovatel si je tedy možnosti požádat o ustanovení advokáta podle § 35 odst. 8 s. ř. s. bezpochyby vědom. V posuzované věci je navíc třeba vzít v úvahu i skutečnost, že stěžovatel nereagoval na výzvu ze dne 27. 10. 2010 vůbec, a to nejen na požadavek na doložení zastoupení, ale ani na požadavky zbývající (doplnění kasační stížnosti a zaplacení soudního poplatku).

Stěžovatel tedy nesplnil podmínku řízení stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. a tento nedostatek se nepodařilo odstranit ani přes výzvu krajského soudu. Nejvyšší správní soud tedy tuto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu